

Bereczk Imola

Elfolyó tél

Pici asszony volt, aki egy akkora kutyával sétált, amit el sem bírt volna, ha az nekiiramodik. A menhelyről származó fiatal szuka, ha el is szaladt a madarak vagy őzek után, mindig engedelmesen és hálával tért vissza a gazdája mellé. A hölgy jó hetvenes lehetett. Millió ránc, és bozontos, mákosan őszülő haj látszott csak ki megnyúlt lila kabát kapucnija alól. Az idős hölgy úgy sietett, hogy néhány véletlenszerű közös séta során Eszter, a fiatal kertész alig érte utol.

Az erdőszéli parkolóból hatalmas fák által védett völgybe indultak. A göcsörtös tölgyek és gyertyánok egyhangúságát egy-egy pici juhar vagy hárs törte meg. A nagy felnőtt fák között a kis fiatal csemeték és magoncok iparkodtak időben felnőni, hogy mielőbb több napfényhez jussanak. A különböző formájú levelek a földön heverték kiszáradt ropogósan, és maradék zöld árnyalatuk lassanként puha rozsdabarnába fordult. Az erejét vesztett avar hetek óta fonnyadt. Alatta lehullott magok és makkok milliói a levélszőnyeg biztonságos takarásában várták a nedvességet és a hó védelmét. Készültek a téli álomra, a pihenésre, amely minden nagy alkotást megelőz. A száz éves kocsánytalan tölgy érezte, mi, mikor és miért következik, hiszen az események a legnagyobb szabályszerűségben követték egymást immáron évezredek óta. Csak mostanában késett egyre többet a tél.

Ugyan a napok rövideje szerint már javában a hideg évszak volt, de az időjárás nem igazodott a naptárhoz. Egyre ritkábban volt olyan pillanat, amikor a házak fehér teteje jól érzékelhetően kirajzolódott, és a levegő olyan kristálytisza volt, hogy el lehetett látni a szomszéd településig. Már szokatlan volt, hogy néha a fákra az elvesztett lomb helyett reggelre kiüljön a dér, és hatalmas téli pitypangokká váljanak, amíg a szél le nem csupaszítja őket újra. Kivételes volt, hogy az ott élő vadállatok és a kiránduló emberek lábnyoma sáros csapást alakítson a szikrázóan fehér hóban.

Ezeket a ritka alkalmakat várták mindannyian. Az ide látogatók ugyanis erőt kaptak a téli erdőtől, tanultak tőle. A zajokkal teli, mégis csendes rengetegtől, a színeitől, a nedves illataitól. Az elvonulás annyira teljes volt, hogy nem volt illő egymást az otthoniakról, munkáról, családról kérdezni. Az életük otthon maradt. A lelküket hozták ki feltöltődni, hogy a csodából hazavihessenek valamit a szürke hétköznapijaikba. A piciny idős nő is ezért járt ki. A kutya ürügy volt csupán, valójában neki kellett az itteni nyugalom. Itt kereste az ihletet. Ahogy a fiatal lány, Eszter a természet ősi tudását kergette, a jóleső érzést, ahogy rózta a kilométereket. Eszter és az idős hölgy semmit sem tudtak egymásról, még egymás keresztnévét sem. Csak elnézték együtt játszadozó kutyáikat, váltottak néhány kedves mondatot, majd külön haladtak tovább az útjukon.

A csepp asszony járta az erdőt-mezőt, várta a pillanatot. Amikor végre olyan összhatást mutat a táj, amit keres. Sosem fogalmazta meg, pontosan mit remél, csak az volt egyértelmű, hogy kutat valami után. Keresztül-kasul járta a környéket, hol fényképezett, hol csak figyelt, vagy felszedett valamit, amit aztán az ormótlan oldaltáskájába gyűjtött. Majd sietett haza. Minden reggel ugyanúgy. Hóbortosnak tűnt. Talán kicsit bolondnak, de mindenképpen megszállottnak. Egyik nap, még alig hajnalodott, csak a rózsaszín és sárga sáv megjelenése a horizonton jelezte a reggelt. Az öregasszony összefutott Eszterrel, és elkapta néhány mondat erejéig.

– Képzeld, olyan izgatott vagyok! Kiállításom nyílik a belvárosban. Szívesen látlak téged is a megnyitón! Ja, és Tünde vagyok, Mihók Tünde – hangzott a meghívás és az éveket késett bemutatkozás.

Eszter zavarban volt, hiszen annyi egymás mellett megtett kilométer után eszmélt, hogy semmit nem tud a nőről. Eddig bemutatkozniuk sem volt miért. Sajnálta volna lerázni a mindig barátságos piciny asszonyt. Nem tudta, hogyan hárítsa a meghívást, de a bent visszhangzó „nem” végül egy egyértelmű „szívesen” formájában távozott a szájából. Nem kérdezett a kiállított tárgyak felől, de nem volt kedve érdektelen tobozokat vagy kavicsokat megcsodálni.

Vonakodva indult a megbeszélrt időpontra a kis művelődési házba. Gondolta, húsz perc alatt letudja a tiszteletkörét, és legközelebb határozott lesz, nem hagyja magát unalmas butaságba rántani. Csinosan felöltözött. Az egész estéből ez tűnt a legkönnyebben teljesíthetőnek.

A város közepén, a betonrengetegben, az egyszerűen elegáns kiállító teremben meg sem ismerte az idős asszonyt. Szakadt lila kapucni nélkül, csupa feketében, földig érő, csillogó sállal fogadta az érdeklődőket – a művei biztonságos ölelésében. Csak a kusza őszülő haja volt ugyanolyan. Eszter hirtelen nagyon elszégyellte magát. Egy igazi művész előtt állt, akit csak az ihletkeresés örült zibongó pillanataiban látott. Látott, de nem ismert. Sosem beszéltek róla, hogy a lázas túrákat követi egy alkotási folyamat. A féktelen keresés pedig a mű nélkül bolondériának tetszett.

Megbabonázva járta körbe a kiállítás díszes keretbe bujtatott képeit. El nem tudta gondolni, hogy a fehér és ezüst ennyiféle árnyalata érhető el kékek, szürkék, lilák és zöldek finom keverésével, leheletfinom adagolásával. Megannyi formával, apró vonallal és a színek erősségének játékával mindig más hatást ért el, mégis a hófödte táj, a fehérbe burkolt száz éves kocsánytalan tölgy, minden tökéletesen felismerhető volt.

Az egyik képnél megállt, hosszan nézte. Elfolyó tél volt a címe. Eszter úgy érezte, hogy ebben a képben mindent meglátott, amit a minap az erdő reggelében csak érezni szeretett volna. Mindig szemei előtt lebegett gyermekkorá kedvenc látványa, de csak ebben a kiállító teremben vélte visszatükröződni. A bolondos kutyás hölgy kifeszített vásznán látta meg, amit maga hiába keresett. A telet.